

отнесе благо само къмъ сжщество, подобно на себе си. При това, благостта се проявява само чрезъ човѣкъ, въ когото душата е изявена.

Представете си, че наредите даденитѣ думи на петъ полички, поставени на известно разстояние една отъ друга. Ако на първата поличка поставите думата радостъ, на втората — пълни и добрини, на третата — животъ и младостъ, на четвъртата — благостъ и носи, а на петата — душа. Около поличкитѣ обикалятъ хора на различни възрасти и височини, всѣки иска да вземе по една дума. На седемгодишното дете, което едва достига първата поличка, ще се падне думата „радостъ“; на 14-годишния юноша ще се паднатъ думитѣ „пълни и добрини“; на 21-годишния младежъ ще се паднатъ думитѣ „животъ и младостъ“; на 28-годишния ще се паднатъ думитѣ „благостъ и носи“, а на 35-годишния — думата „душа“. Значи, всѣки ще си вземе думитѣ, които сж поставени на опредѣлената за него поличка. Това показва, че всички нѣща сж поставени на мѣстата си, и всѣки попада на тия отъ тѣхъ, за които съзнанието му е будно. Запримѣрь, съзнанието на детето е будно само за първата поличка. Въ този смисълъ, казваме, че за всѣки човѣкъ е важна онази дума, която въ даденъ моментъ първа достига до съзнанието му. — Коя дума е най-важна за васъ днесъ? — Животъ. — Човѣкъ трѣбва да разбира живота, за да използува разумно благата, които той носи. Животътъ носи радости,